

פז:

עין משפט
נר מצוה

ל"א א מ"י פרק ג מהלכות
פסח"ת הלכה יב:

מוסף רש"י

אורי ישיבין בבש למזבח.
שלא היה ראוי להקטיר שם
ללא אורי חטת חטת חטת
וישליכוהו לא קשיא, כלומר
אם קודש אחרת אין כאן, וי
הוא מותר, וכן כל דומה להיא
הוא לא קשיא, יש קודש גדולה
וישקטותו בזה.

שיטה מקובצת

[illegible]

היגסטים שנטמאו משקדשו ככלי אין להם פדיון דמשמע מקרב
לא קרבו בעורבו = כללי חול איירי וכן ה' היה מקריבו מנחת העומר
וינטמאת בידו אומר לו הבא אחרת תחמיה בזהי מוקמין לה מיהו
לאחיה קשה לפי דאי מעיקרא ס"ד דלענין פדיון קצעי אס כן לא

היה ליה לומר לנחלה ליקרב
מיציעו ל' אלף ליקרב מיציעו ל'
ומתקדמך לנחלה ליקרב מיציעו ל'
ושמע דמיעקרא נמי הוא ידע ליקרב
קמייציעו ל' אלף דמיציעו ליה
לעשב ועוד הקשה ה"ר פטר
לפרש"י פ' דדוקא משום
דמיעקראו פסולין אחרי שקבלו פסולין
בזבל קבלו פסולין וחקורו שמים
ועלו תחלה ל' ליקרב איברים דכלי
שרת מנחלה ליקרב דנחלה
בפ"ק אמרין דפ"ק דנחלות (דף יא.) והא
נמי מיעה ריש לקיש מרי' יומתן ל'
שרת מהו שיקדשו פסולין לנחלה
ליקרב וא"ל אין מקדשין ומשי אין
מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסל
מש"מ דאין מקדשין ליקרב פשיטא ליה
הילכך נראה פרי"ש פ' שפי"ד דמיעקרא
לפ"ק דר' יומתן דקדשי מיעה אס העלה
לפסולין לגבי מונח דכלי שרת ומפסיק
הכלי שרת קמייציעו ל' נהי דאין לומר
דלא ירדו מטעם דלרז מונח מונח
דמי שהרי תחתיה הכלי מפסיק מיהו
לגבי שרת שמה מתוך קדושתו לא הו
תחילה ודא כלילי הפסולות על המונח
דלא ירדו ר' אהו תלמי' וירדו
דאמר ליה תניינתי כשם שהמונח כו'
לענין דאס על לא ירדו ק' הכלים
למקדשין לענין ה' (מכאן) ואיך
לשון ר"ת (א"ל לנחלה ליקרב
המנעיה ל' דקבר ריש לקיש א) דליכא

ואלקומה ממנו דקמיך הך [א] כלים מקדשים שאם [א] עליו ככלי ע"י המזבח לא ירד [א] דלחן כאן לא קדושת המזבח ולא קדושת ארץ הוהיל ויס ככלי וקבעי שאם לא העלה הקטעין פסולין ככלי אלא קדשו ככלי מהו שיעלו למתחלה דכי היכי דמוצא מקדש מה שנגב ע"י ולא ירדו כן כלי מקדש מה שנגב ע"י ולא ירדו לא א"כ"ה הנהלו אמר ליה תימחיה שקבלו פסולין וזרקו את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וזרקו פסולין כלומר שקבלו פסולין וזרקו בדיעבד הא אם לא וקדשו למתחלה לא זרקו הכי מפרשא ממנו" והן הוי"א כו' שזרקו את הדם בדיעבד לא ירד הא אם לא וקדשו לא יעלה וזרקה דקדמך פסולין פי' דמחין [א] הוה ואינו לא מקיים לשון השמות ולאו מפקולא [א] קדימין מדע שנה ליה לומר רק לא שקבלו אי נמי זרקו אלתא דריש לקיס דחיי ליה בפסולין מוקי [א] לה ויימינו דלחך בפ"ק דמנחות (י"ג ע"ב) והא בעי מיניה דיש לקיס (כו') ממ' ויחנן כלי שרת מהו וזקדשו פסולין [כו'] ואמר ליה אין מקדש עלה עד [א] לא קבלו פסולין ואי נמי זרקו פסולין כלומר שקבלו פסולין ואם עלה הכשר לא ירד ויהי וזרק דכלי שרת מקדשין למתחלה וליקרב אי נמי אם זרקו פסולין הכשר אם עלה לא ירד ויהס לא יחזיקא למזבח לשון [א] ר"ת וכל מה ששייכא לפירוש הקיטורס שאע"כ דמקדשין למתחלה ופסולין פי' הם לא יתקנה אין שייך להוציח כ"ה כסמך מורה דהם הורקו קדושו מזה דאי לא ירד אלא לר"י דוקא [א] כסמך ואם עלה לא ירד כיון דלאיר מוצא לאו כדמוצא דמי לעולם אי ירד וימאי ואם עלה ככלי ירד אלא דהאי לא יקנמיה הי' לכולי עלמא ואם עלה לא ימנחות (י"ג ע"ב) דקדק דבימי חיים דקדמך הכח אין מקדשין ליקרב [א] לפי' ויחזקתם ענין לפי' ר"ת דחנן קן כללים מקדשין [א] וי"י ליה מבי מתי כנגד ארץ [א] הוה ליה ירד דכנגד אמו ארץ אם שפרק קדשי קדשים (ולע"ד ע"ב) דמקטירין [א] מיהו אין נראה לרבינו לקרקע מפסוקי בדאמרינן לעיל מה דס' ארץ קרקע מפסוקי אף בשל עולות דפסלה בה מחשבה. תימיה מתי קשאי ליה הא אמרינן אחת אחת כסמך וא"כ אין כאן ארץ מוצא לפירוש הקיטורס שאע"כ דלחך (ולע"ד ע"ב) היא עמלה אינה נעשח אלא בגופו של הק

המזבח מקדש פרק תשיעי זבחים

השקיעו פסולין והדר זרקו פסולין. ולמה לי זרקו מקבלה איפסלה לה
האי לא לאשמועינן טעמא דזרקו פסולין הוא דהו איברים בחזרת אם
יעלו לא ירדו ולכתחלה לא יעלו דתפסל בשר חזירית פסולין הא זרקו
בשרין לכתחלה נמי יעלו האיברים חזירית מעליה הוא ואע"ג דקיבלו

פסולין משום דקדושה עלי שבת
לירוק בלתי תהיה: אי נמי שורקו
פסולין. ומשום הלא גופא לא יאמר
לאשמועינן אלא עליו איברים לא ירדו
ואף על פי שנפסלו בנזיקה: **אור**
המזבח. אם תלה איברים פסולים
בזכר ראש המזבח כמזבח דמי ולי
יבדל: **א** וכל המזבח דמי וירדו: **א**
מסיק לא **מכבש** למזבח. אם היה
ליה בזכר הכבש הוא ליה ירוד ומנן **א**
כן אלא ירדו לא יעלו: ומשי **דגדג**
לוי. גורס עד המזבח ואינו מגביהן:
ופרכין **אור** יש בין כבש למזבח.
כדאמרן בפרק קדשי קדשים (לעיל)
דף סב: ויזי ממני כנגד אותו אור הוא
ליה ירוד: ומשי **רובו לכבש**
ב. וזה שנגד אור שדיין ליה בשר
רובא אם רוב האבר כבש שדיין ליה
בשר כבש ואי רובן **כ** כמזבח שדיין ליה
בשר מזבח: **יש חזק** בעולין. דלא
חשיבין ליה כמזל דמיפרט ואולתין בזה
בשר רובא או אין חיבור: **(א)** **פסוט**
דש חיבור. דאי אין חיבור קמא
דמזל כנגד אור איפסיל ליה.
ובכריתות **(דף ע** **ד** **)**. גרסינן ליה
כליתא חתרינא פסיט דבני רמי בר
חמא הלכו באיברים אחר הרוב או לא
הלכו: **עולם העוף**. שמליקתה כראש
המזבח: **היכי משפחה** לה. **דפסל** **ח**
זה מחשבה חזק לזמנו זה קלטיה
אור המזבח דאי נמי אמרנן ליה

מועלת בראש המזבח וקיים זה את מחשבתו ושהה עד למחר והקטירה
במחשבתו היא דהא פסולין שעלו לא ירדו ויזון דבת הקטירה מהר
למחלה היא אחרי פסלה זה מחשבת הקטרת מחר: **אמר לה**. לא
תמיהי. **(א)** ואל מחשבת זה פסול מחשבה ואל מחשבת גזון שחשב
עליה להוריד **א** למחר לאחר שנפסל והעלותה והקטירה דזיון
והקטירה **א** ליה מחשבתו וזו לא סלקא דאריסל ליה בגינה ששה
ממי אחי זה מחשבה ופרסיני אלאקפאה דרסל שמי הניחא **לרבה**
אמר ליה מושל. ראובל לאכסח **א** כבד **א** **אמר לרבה**. איה קיימא
למחשבתו לא מיפסל וכל שכן דמחשבה לא היא **א** ומהדרין **לרבה** נמי
בר **לסוריד קודם עמוד הפקר** ויזון דעמוד שחמך מסתח **א** לה
אחריא פסול לא בגינה מההי לא נמי מחשבת: **אמר לה** **גם** גיפא
מיא פסול בר. רב שמי מסיים ביה **א** דמחשבתה הכי
אח **א** בעי למיפק מיניה אורי מוצה לאו כמזבח דמי לאידך גיסא
למיפסע מינה ולמזמר דכמזבח דמי דאי לא כמזבח דמי:

ח דהא המשנה בכל עניינים אם עלה לא ירד קמין בין חומותא בין
מי בעדון = כללי מול צריך לפרש גם לפני ר"מ למאי דבעי למימר
ואי היינו אם עלו לא ירדו דאפילו מאן דאית ליה בני דם אם עלו ירדו
דאפילו תטאת העוף לפסולה היכי מזה הדין = פירוש לר"ב דאמר
דאפילו אימא לא דקמין אם עלה לא ירד קמין אם זרק לא ירדו דאכל
דקאמר היינו אם עלה בכלי לא ירד אלא תרקנו בעל קמח ובהאי
גל מקדשין ליפסל וכי לא היה יודע דמקדשין ליפסל הא ממנה היא
יש בין בבש וטובה. אבל אי איר מונח כמזבח דאמר לא קשיא
סובב לו וסובב חורב מונח דאפילו להטטיר עליו אימא מאן דאמר
חיים שחרי י"י מפיסקו ויומר מנדי מאי סובב כדי שיבא אור
ר קרקע מפסיקו וא"כ אכתי ממי מעי כנגד אור קרקע ה"ל ירוד:
בפרק קדשי קדשים (על דף סה.) שם עשאה למטה מרבילי אפילו
ש למעלה (על דף נד.) שהיתה שם בליטה ניחא אי נמי פריך לרבי נחמיה

מסורת הש"ס

(א) ולעיל פד. א. (ב) שם. ג. ועי'
סיטב בפרש"י ונחמספות שם,
(ד) יוסא ו. מנחות עב.

הנהגות הב"ח

(א) ישיי דיה תיפסוט ציל
קודם דיה ים חינוך: (ב) שם
דיה חלום לא קתחיה אלמא
לא משכחת:

גליון הש"ס

נביא הוא לא קשיא דפשיטת סבת
דף ג ע"ב

שינוי נוסחאות

[illegible]